

Entrevista Josep Maria Civit El dissenyador du a Can Framis 'The last supper' (1999), de Damien Hirst, una de les obres més icòniques del seu fons artístic

“La meva col·lecció d'art és un acte antiburgès”

Maria Palau
BARCELONA

En cap moment de l'entrevista no dirà quantes obres atresora, però no en tinguin cap dubte que és una de les col·leccions més grans del país. Josep Maria Civit (Montblanc, 1947), dissenyador i moltes altres coses, ha dedicat 40 anys de la seva vida a comprar obres d'art que rebel·len les misèries de la societat contemporània. La seva col·lecció, de dimensió internacional, reuneix noms de primera: Damien Hirst, Jeff Koons, Dan Flavin, Jannis Kounellis, Jaume Plensa... El crític d'art Daniel Giralt-Miracle l'ha convidat al cicle *L'art de col·leccionar* de la Fundació Vila Casas. L'exposició consta d'una única obra, de l'*enfant terrible* Hirst. Però quina obra...

Col·leccionar és acumular?
No he tingut mai la intenció de fer una col·lecció per un estatus. He comprat art per un compromís i una responsabilitat amb la societat del meu temps. Les meves obres responen a una manera de ser, pensar i fer.

Quan va començar a comprar?
Primer de tot, i de molt jovenet, pòsters d'exposicions, perquè volia preservar la memòria del que havia vist. Després, obra seriada, de poc valor, però de molta intensitat comunicativa. I, de manera natural, arriba el dia que compro una obra única.

Jospe Maria Civit, amb l'obra de Damien Hirst darrere seu (13 serigrafies sobre paper inspirades en envasos de medicaments), aquesta setmana al museu Can Framis de la Fundació Vila Casas ■ ROBERT RAMOS

Diu Giralt-Miracle que la seva col·lecció es regeix per uns criteris filosòfics.
I és així. La bellesa hedonista no em motiva. Són les idees el que m'atrauen profundament d'una obra. Les idees que reflecteixen el nostre món i que, en les obres que col·lecciono, s'erigeixen en dues: la tragèdia i la banalitat, que és com dir que a una mateixa persona li agrada l'òpera i el rock. Però, saps què passa?

...
Que col·leccionar art contemporani té molts inconvenients. Primer: per l'alt valor que té al mercat. Segon: perquè el manteniment és molt complex, en algunes obres hi ha foc, en d'al-

tres aigua o aire... Són molt experimentals. Tercer: l'espai, se'n necessita moltíssim. Saps què és un col·leccionista? Algú que continua comprant art quan ja té les parets plenes d'obres i no sap on les ficarà.

M'imagino que té la casa a petar d'obres.
No, no en tinc cap, a casa, totes les parets estan buides! El meu art no el situo en l'àmbit domèstic. Resultaria difícil menjar envoltat de les meves obres! Tinc un magatzem [l'antiga fàbrica de suro Remigi Tauler de Palamós], que de fet no és ben bé un magatzem perquè les obres, unes 150, estan disposades museogràficament.

Continua comprant?
La meva col·lecció és un tros de la història de l'art i, per tant, de la humanitat. Penso que ja he fet el que tocava. Vull posar fi a la col·lecció i dedicar-me només a completar coses que hi manquen. Els canvis dels darrers temps, amb l'emergència de l'art asiàtic i la preponderància de l'art fet amb les noves tecnologies, m'han fet prendre aquesta decisió.

Deu conèixer els artistes de molt a prop.
En la meva feina de dissenyador, sempre he procurat integrar-los en els meus projectes. Ho he fet amb Chillida, Tàpies, Max Bill, Miró...

Té obres de Miró?
No. Pateixo la síndrome de Stendhal: l'excés de bellesa em provoca angoixa i atacs de pànic, em bloqueja. I vaig descobrir-ho amb l'art de Miró.

Es necessiten grans sumes de diners per col·leccionar?
Jo no tenia cap patrimoni i sempre he comprat per damunt de les meves possibilitats, renunciant a moltes altres coses. I n'estic orgullós: l'art m'ha donat molt més del que jo li he donat.

Encara no m'ha dit per què col·lecciona.
Si ho he fet, ha estat com un acte antiburgès.

?!
Quan tenia 14 anys, em van donar una entrada per anar al Liceu. S'hi va representar *Ascens i caiguda de la ciutat de Mahagonny*, de Bertolt Brecht i Kurt Weill. El públic, la burgesia barcelonina, va esbrincar els intèrprets. I jo vaig pensar: però si això és meravellós, com poden atacar els artistes contemporanis! Vaig decidir que estaria sempre al costat dels artistes.

Seguirà els passos d'Antoni Vila Casas i obrirà un museu?
En aquest país necessitem 100 senyors Vila Casas! Pel que fa la meva col·lecció... deixem passar el temps, i ja es veurà. Tinc un fill de 15 anys, en Nicolau, que ja és un petit col·leccionista: cada any li regalo pel seu aniversari dues obres. ■